

Samenvatting

Intellectuele Eigendom (IE) is een van de meest controversiële terreinen van het internationaal economisch recht en een terrein dat van nature bijdraagt aan de methodologieën van Law and Economics. In dit onderzoek wordt het niche IE-terrein van de rechten van omroeporganisaties die behoren tot de ‘naburige rechten’ geanalyseerd. De relevantie van deze analyse voor het bredere terrein van Law and Economics ligt in de behandeling van eigendomsrechten in media distributie, met name waar dit resulteert in een overlappend systeem van verschillende rechten.

Deel I beschrijft de motivatie voor dit onderzoeksproject en het feit dat het onderwerp weinig aandacht heeft gekregen van de academische wereld vergeleken met de aandacht op het internationale beleidsniveau (met name bij de Wereldorganisatie voor de Intellectuele Eigendom). Gesteld wordt dat het begrip ‘naburige rechten’ vaak ten onrechte wordt ondergebracht bij de bredere discussies over auteursrecht, wat een zinvol debat bemoeilijkt.

Deel II vervolgt met de bevinding dat het concept van exclusieve rechten van omroeporganisaties – een mechanisme dat eerder de distributie van inhoud dan de productie van inhoud stimuleert – doorgaans niet goed aansluit bij het bredere kader van de theoretische basis van het intellectuele eigendomssysteem. Dit deel betoogt dat de collectiefgoedproblemen bij distributie van omroepinhoud waarschijnlijk overdreven worden. Gelet op de unieke sociaal-culturele kenmerken van omroepmarkten moeten die rechten bovendien worden gezien als één element van een dynamische set beleidsinstrumenten om de sector te reguleren.

Een groot deel van de dissertatie analyseert de relatie tussen ‘primaire’ auteursrecht en de rechten van omroeporganisaties. In dit verband probeert deel III vorm te geven aan de ‘optimale omvang’ van bescherming en concludeert dat omroeporganisaties een beschermingsomvang moet worden geboden die lager is dan die geboden wordt aan auteurs van auteursrechtelijk beschermde werken. Vanwege de specifieke aard van de beschermde inhoud is er echter een beperkter scala aan beleidsinstrumenten beschikbaar om de beschermingsomvang van uitzendingen te beïnvloeden, vergeleken met andere terreinen van intellectuele eigendom. In dit verband wordt gesteld dat relatief ruime beperkingen en uitzonderingen cruciaal zijn voor het tot stand brengen van een toepasselijke beschermingsomvang voor signaaloverdracht. Dit deel geeft ook vorm aan de relatie tussen de handhavingsacties van auteursrechthebbers en omroeporganisaties. Gesteld wordt dat het bestaan van rechten van omroeporganisaties maatschappelijke kosten kan creëren zoals anti-commons effecten en afsluiting van het publiek domein. Een mogelijke alternatieve beleidsstrategie zou daarom kunnen zijn om omroeporganisaties het recht te verlenen om namens hun licentiegevers op te treden tegen inbreuken.

Deel IV is grotendeels gericht op het analyseren van het begrip ‘heruitzendingsrechten’. Dit zijn de intellectuele eigendomsrechten die van toepassing zijn wanneer een uitzendingsignaal wordt doorgegeven door een tweede omroeporganisatie. Tijdens deze activiteit zijn de rechten van zowel de auteursrechthebbers als die van de oorspronkelijke omroeporganisaties in het geding. Dit deel analyseert het kader van de Europese Unie voor het reguleren van heruitzendingsactiviteiten en concludeert dat het wordt gekenmerkt door een lappendeken van verschillende juridische instrumenten. Als reactie op de tekortkomingen van het bestaande beleid is een nieuwe EU-

Verordening voorgesteld voor online-uitzendingen. Gesteld wordt echter dat dit voorstel er nog steeds niet in slaagt om een allesomvattende samenhang te brengen in het bredere kader. De regulering van uitzendingen zou gebaseerd moeten zijn op een technologie-neutrale beleidsaanpak. Het laatste inhoudelijke hoofdstuk probeert vervolgens lessen te trekken uit de Europese casestudy en een basisbegrip te formuleren van de theoretische relatie tussen de naburige rechten van omroeporganisaties en de rechten van de auteursrechthebbenden. De belangrijkste bevinding is dat restricties op heruitzendingsrechten gerechtvaardigd zijn vanwege de transactiekosten-intensieve aard van zulke activiteiten.

Ten slotte wordt in deel V getracht om de discussies en bevindingen van het gehele onderzoeksproject te veralgemeniseren en na te gaan hoe deze een bijdrage kunnen leveren aan de actuele internationale beleidsdiscussie over het onderwerp.